

అమరులో జెప్పే పాఠము తయారు చేస్తూ కూర్చున్నాను. అదావిడిగా వచ్చింది పద్య. ఆమె నా విదాని. ఆమె చంకలో ఆమె మూడేళ్ళ కూతురు చంద్రిమ వుంది.

“రా పద్మా. ఏమిటి వికేష ”

“ఎంలేదు మేడమ్! చంద్రిమను మీ పాదాల దగ్గర పడేస్తాను. ఎవరయినా పెంచుకుంటామంటే ఇచ్చేయండి. మీ అబ్బాయి పెద్దవాడయిపోయాడు. మీకు అమ్మాయిలంటే ఇష్టం. పెండ్లికోసం నానా పెంచుకోండి. వస్తాను” వచ్చిన తరువాత వేగంగా వెళ్ళిపోయింది పద్య. నేను తేలికపాటి బయటికి వచ్చేసరికి ఆమె ఎక్కిన ఆటో రిజిస్ట్రేషన్ చాలా దూరం వెళ్ళిపోయింది. చంద్రిమ బిక్కు. బిక్కువ చూస్తూ ఏడుపుతోంది.

“ఊర్కోమ్మా....ఊర్కోమ్మా...” ఓదార్పు కోయాను. ఏడుపు మరింత యెక్కువ చేసింది. ఏంచేయాలో తోచలేక బిస్కెట్లు తెచ్చి యిచ్చాను.

“నాకోద్దు. అమ్మ కావాలి...” బాపురు మంది.

పద్యమీద విపరీతమైన కోరిక వచ్చింది. ఏంచేయాలి! ఒకవేళ ఆత్మహత్య చేసుకోవాలని వెళ్ళలేదు కదా! నా కాళ్ళలో వణుకు ప్రారంభమయింది. పద్య ఊళ్ళ నాన్న బౌద్ధవగర్లో ఇల్లుకట్టి, గృహప్రవేశానికి ఏలివారు. అప్పుడు వెళ్ళాడు. మనస్సు గుర్తుంది యిల్లు.

“రామ్మా! అమ్మ దగ్గర వెడదాం” అన్నాను.

చంద్రిమ ఆశగా వచ్చింది. అమ్మాయిని యెత్తుకుని బయటికివచ్చి చంద్రిమకి తాళం పెట్టాను. రిజిలో యెక్కాక రిజి నడిచి వచ్చే నా ఆలోచనలు వెనకబోయాయి. ఒకసారి నేను, మావా సినిమాకు వెళ్ళాము.

“నమస్తే మేడమ్!”

“నమస్తే....” తలెత్తాను. అందమైన అమ్మాయి నిచ్చింది. ఎక్కడో చూచినట్టు అనిపించింది.

“ఇంటర్ ఫస్టియర్ లో చదువుతున్నావద్యనంది.”

“ఓ!....” పలకరింపుగా నవ్వింది.

“ఇతను మాబావ భాస్కర్... కాబోయే”

....మధ్యలో మాట ఆపేసింది. సిగ్గుతో

ప్రతి సమస్యకీ సులభమైన పరిష్కారం?

కొత్తగా ముద్రాపడిన

తలవంచుకుంది. అతను నమస్కరించాడు.

“కంగ్రాచ్యులేషన్స్!” అన్నాను. అతరువాత పద్య చొరవగా రావటం. తనకు అర్థం కానివి అడిగి తెలుసుకోవటం మొదలు పెట్టింది. ఒక విద్యార్థినిలా కాక ఒక స్నేహితురాలిలా మనలినా మేడమ్ అంటూ పిలిచేది. బావ, తనూ యెక్కడెక్కడ తిరిగేది, ఏంబాసలు చేసుకునేది చెప్పేది. పద్యలో ఓ చిత్రమైన గుణం కనిపెట్టాను. అడంబరాలంటే విపరీతమైన మోజు.

“మేడమ్! మీరు, సారు సంపాదిస్తారు కదా. ఇంత కాపీసం దేవికంటే? ఓ వంట మనిషిని పెట్టుకుని, సుబ్బరంగా నాల్గు రకాలు వండించుకుని తినక....”

“పద్మా! కూర, సాంబారు, పెరుగున్నం యిలాగే దొరికితే చాలమ్మా చచ్చేవరకు” అనేదాన్ని.

“ఏమిటండీ ఆరవ బ్రాహ్మిల్లా ఆ తెల్ల జాకెట్టు మీరును. హాయిగా చెప్పండి దగ్గర నుండి చెవిపోగులవరకు మాచింగ్ వేసుకోక...” అంటుంటే నవ్వి ఊర్కునేదాన్ని. అప్పుడప్పుడు మావారు ఆమె మాటలు యిష్టంలేనట్టు చీదరించుకునేవారు.

“ఏమిటా నోటిరంకు యెంతమాట వస్తే అంత అనేస్తుంది!” అని, ఆ అమ్మాయి తన ప్రేమ కలాపాలు చెప్పినప్పుడు.

ఓ శుభోదయాన పద్య ఒక అందమైన యువకుడితో వచ్చింది. ఇద్దరి మెడలో దండలున్నాయి కాబట్టి, వివాహం చేసుకున్నారనిపించింది. మరి భాస్కర్ ఏమయినట్టు?

“అశ్చర్యపోతున్నారా మేడమ్!” నవ్వింది పద్య.

“సుధాకర్! నువ్వు కూర్చో నేను మేడమ్తో ప్రయివేటుగా మాట్లాడాలి” అన్నది. ఇద్దరం లోపలికి వెళ్ళాం.

“మేడమ్! భాస్కర్ తండ్రి వ్యాపారం దెబ్బతిన్నది. గుమస్తాగా వుద్యోగం చేస్తున్నవాడిని చేసుకుని ఏం సుఖపడతాను? అందుకే వర్తాంతరమైన సుధాకర్ను చేసుకున్నాను. అతను హరిజనుడు. రిజర్వేషన్ లో తప్పక మంచి వుద్యోగమే వస్తుంది. ఎం.ఏ. పాసయ్యాడు. అందుకే అతడిని చేసుకున్నాను” అన్నది. నేను క్షణం దిమ్మెర పోయాను. అభిమానము. ఆస్వాద్యతతో వివాహం చేసుకుంటానంటే, పరవాలేద కాని, పదవికోసం, డబ్బుకోసం జరిగే

వీవాహు విజయవంతమవుతాయా?

“మేడమ్! మేం యికా చాలా చోళ్ళు వెళ్ళాలి.”

“విష్ యూ ఆల్ ద బెస్ట్—” అన్నా ఇద్దరికీ కాఫీ యిచ్చి పంపేశాను.

బి.పి. పబ్లియర్ లో చంద్రిమ పుట్టించడం పద్మ చదువు మానేసింది. సుధాకర్ సోషల్ వెల్ ఫేర్ డిపార్ట్ మెంటులో చిన్న వుద్యోగిగా చేరాడు. అప్పటినుండి వద్దలో ఓ మైన నిరుత్సాహం ప్రవేశించింది.

“వెధవ అయిదువందలు దేనికి సరికా తాయి మేడమ్!” అనేది విసుగ్గా.

“ప్రారంభములో అంతే పద్మా, సరివెళ్ళి కోవాలి” అనేదాన్ని.

“ఏం సరిపెట్టుకుంటాను? తమ యిష్టాన్ని వ్యతిరేకంగా జరిగిన వివాహమని, అమ్మ నాన్నలు కూడా ఒక్క చీర కొనలేదు, నగ చేయించలేదు.”

“చీరలు నగలే జీవితంకాదు పద్మా?”

“కష్టాలు, కన్నీళ్ళా!” విసుగ్గా అడిగింది ఆ అమ్మాయి నిరాశ యెలా పోగొట్టాలి తెలిసేదికాదు. బి.పి. ప్రయవేలుగా పూర్తి చేసి తనను ఏదయినా పుద్యోగంలో చేర్చమన్నాను. చదువుకోవటానికి నా దగ్గరక వచ్చేది.

“హరిజనులు యెక్కువ చదవకపోయినా మంచి పుద్యోగం వస్తుందంటారు కదా....”

“అదంతా ప్రచారంకోసం ప్రభుత్వం వేసే స్టంట్లు” అన్నాను.

ఓ పది పన్నెండు రోజులుగా అన్య మనస్కంగా కనిపించింది. నా పనులలో వుండి నేను ఆడగలేదు. మా అబ్బాయి స్కూల్ పైనల్ పరీక్ష పాసయ్యాడు వాడిని కాలేజీలో చేర్పించటం, వగైరాలు పూర్తి చేశాము. పద్మ విషయము మరిచేపోయాము. ఈనాడు యిలా సంభవించింది.

“ఇదే బౌద్ధనగరమమ్మా....” రిజె అతను అన్నాడు.

“అదిగో ఆ మూడో సందులో పోనివ్వు” అన్నాను. అతను రిజె తీసుకువెళ్ళి పద్మ వాళ్ళ యింటిముందు ఆపాడు.

“ఆ....మీరా?” పద్మ వాళ్ళమ్మ నూతిలో వెయ్యబోయిన చేదతీసి నూతిమీద పెట్టి వచ్చింది.

“చందు మీ ఇంటికెలా వచ్చింది?” ఆశ్చర్యంగా అడిగింది.

ఇద్దరము ముందు గదిలోకి వెళ్ళాము. ఆమె సోఫాను పమిటతో దుమ్ము దులిపింది.

“కూర్చోండి” అన్నది. కూర్చుని, దివ యాలు చెప్పాను. చంద్రిమ వెళ్ళి అమ్మమ్మ వదిలో కూర్చుంది.

“ఎంతకు తెగించింది! నారాత రాళ్ళ పాలయింది” ఆమె సోకం తీసింది.

“ఆమె భర్త నడుగుదామా? నాకు వాళ్ళిల్లు తెలియదు.”

“అతను బుద్ధిమంతుడమ్మా. కులంతో గుణాన్ని కలుపటం అనవసరం. ఇదిలేదు, అదిలేదు అంటూ అతని ప్రాణాన్ని తోడింది. ఈమధ్య ఆ ఇంటి ప్రక్కనో త్రాప్టుడు చేరాడు. వాడికి అమెరికాలో వ్యాపార ముండటం, రెండు కార్లున్నాయట. వాడితో తిరుగుతూ, అమెరికా వెదతానని సుధాకర్ కు విడాకులిస్తానని పట్టు పట్టింది.”

“తను ప్రేమించి వెళ్ళి చేసుకుందిగా.”

“అమాతే మేము అడిగాము. అంత కంటే ధనవంతుడు తటస్తవడితే యెలా? అన్నాము. మామాట ఏనాడు విన్నదిగనక?” అని కంట తడిపెట్టుకుంది. భాస్కర్ విషయాలు క్లుప్తంగా చెప్పింది.

“పుట్టిన యెవరూ ధనరాసులు నెత్తిన పోసుకురారు. భాస్కర్ కు దీన్నిద్దామను కొన్నా కాదంది. మేం చదువుకు సహాయము చేశామన్న ఆభిమానముతో. మా రెండో అమ్మాయి లక్ష్మిని చేసుకున్నాడు. హాయిగా వున్నారు. ఇప్పుడు పెద్ద పుద్యోగం అయింది. ఈ యెండమావుల వెంట పరు గెడితే యెలా?” ఆమె ఏడుస్తుంది. నిజంగా జాలివేసింది. ప్రగతి, విప్లవం అంటే నిర్వచనాలే తప్పగా యిచ్చారేమో. అయిదారు వందల విద్యార్థినులున్న కాలేజీలో రోజుకో రకం వార్త వింటుంటాం.

“ఒకమ్మాయి లైంగిక స్వేచ్ఛను కోరి నల్లరి కుర్రాళ్ళతో తిరిగింది. చివరికి మొదటి నాడు చంపేశాడు.”

“మరో అమ్మాయి నడి బజార్ లో మగ వాడిని అవమానించిందట. నల్లరు మొగ్గలలు ఆ అమ్మాయిని అవమానించి కక్ష చూపుకున్నారు.”

మమ్మకు రెండు చెప్పాను. రక రకాల అనస్తత్వాలు. ఎందుకిలా జరుగుతుంది? తికంగా దిగజారటం ఓ గొప్ప పనా, సగతా!

పద్మది మరో రకం కేసు, ఏంచేద్దాం? పద్మ తండ్రి వచ్చాడు. అతని ముఖం జేవురించింది విషయము వింటూనే.

“చండాలం పిల్ల! నా కడుపున చెడ బుట్టింది. పట్టుకొచ్చి నరికి పోగులు బెడతాను” అంటూ చిందులు త్రోక్కాడు.

“మొదట యెక్కడున్నదో కనుక్కుంటే మాట్లాడొచ్చు” అన్నాను.

“మీరు పనులు పదులుకుని ఇక్కడెందు కుంటారమ్మా? నేను మీ ఇంటికే తీసుకు వస్తాను.” అని నాతో అంటూనే అతను పాపం కాఫీ అయిన తీసుకోకుండా బయలు దేరాడు.

అతను వెళ్ళాక, పద్మ వాళ్ళమ్మకు ధైర్యం చెప్పి, చంద్రిమను వదిలి వచ్చే శాను. ఆ రోజంతా చూచాను యెవరూ రాలేదు. మర్నాడు నాలుగుంటలకు టీ త్రాగు తున్నాను. అప్పుడు, పద్మా, తండ్రి వచ్చారు.

“మీరు ఎడుకేబెడ్. ఎంతో అంతో వ్రాసే అలవాటున్నవారు కూడా సంకుచితంగా ఆలోచిస్తే యెలా?” వస్తూనే గంయిమంది.

“నేను ఏం సంకుచితంగా మాట్లాడానో చెబుతావా కాస్త?” కోపంగా అడిగాను.

“విదేశాలలో యెంత స్వేచ్ఛో ఆలోచించి చండి. పాడుదేశం పాడు మనుషులు చీ.... చీ....”

“నీకే పాడుబుద్ధి పుట్టిందే....” తండ్రి చెయ్యి లేపాడు. నేను ఆపాను. ఎన్నో రకాలుగా నచ్చ చెప్పాను.

“చూడు పద్మా! ఈ స్వేచ్ఛ కోరేవారు. విధిగా సంతాన నిరోధకం అవలంబిస్తారు. అమెరికాలో నానాటికి జనాభా తగ్గిపోతుంది. ఆలాగే నువ్వు చెయ్యాల్సింది, ఇప్పుడా పసిదాని బ్రతుకేం కావాలి?” అఖరు అత్తం ప్రయోగించాను.

“ఏం అవుతుంది. బ్రతుకుతుంది. నా ఆర్థికస్థితి బాగుపడగానే తీసుకువెళ్ళి హాస్టల్లో చేర్చిస్తాను” అన్నది దృఢంగా.

“మరి చట్టరీత్యా నువ్వు సుధాకర్ దగ్గర విడాకులు తీసుకోవాలి” అన్నాను అఖరి అత్తం నిష్కలం కావటంతో.

“ఇదిగో, నేను యెటుపోయి, ఏం చేసినా అభ్యంతరంలేదని వ్రాసిచ్చాడు సుధాకర్....” లాయర్ సమక్షంలో వ్రాసిచ్చిన కాగితం చూపింది.

“నీ కూతుర్నేం చేసుకుంటావో మా నెత్తిన ఎందుకీ తద్దినం!” కోపంగా అరిచాడు.

“నరే... వస్తాను మేడమ్. మంచివారని. ఉన్నతులని వచ్చి వదిలాను. మీరింత సంకుచితులని ....బై ....” బిడ్డను వదలిననాడు వేగంగా వెళ్ళిపోయింది.

నా మనసంతా చేదు మింగివట్టుంది. అనవసరంగా మాటలు పడితే యెవరి స్థితి అయినా అంతేనేమో. నా దేం పోయింది అనుకున్నాను.

మూడు రోజులకు ఓ ప్లేహితురాలిని సాగ వంపుదామని ప్లేషన్ కు వెళ్ళాను. మ డా క ర్

“నాకేం తెలియదు. ఒకండుకు మంచిదే అయింది. రోజూ ఆమె తిడుగుళ్ళు భరించలేక నాలో నేను కృంగిపోయాడిని” అన్నాడు రోషంగా.

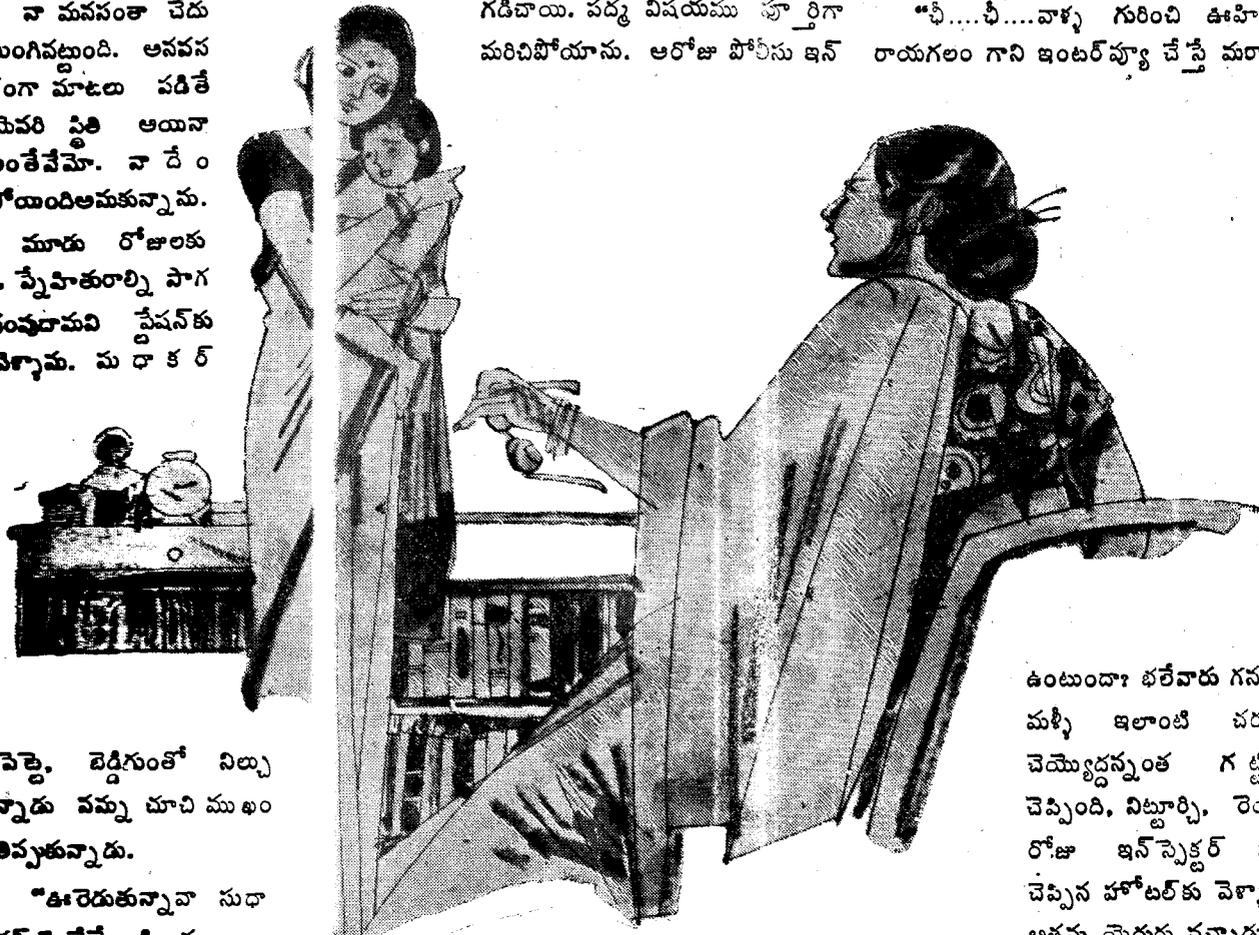
నాకు మాటలు రాలేదు. అలాగే చూస్తూ వుండిపోయాను. ఎవరో పిలువటంతో అతను వెళ్ళిపోయాడు.

ఇంటికి వచ్చాను. దాదాపు రెండు నెలలు గడిచాయి. పద్మ విషయము పూర్తిగా మరిచిపోయాను. ఆరోజు పోలీసు ఇన్

లెండి....”
“మీరు కొందరిని యింటర్వ్యూ చెయ్యండి. నిజం బయటికి వస్తుంది” అన్నారాయన.

“అలాగే” అన్నాను. వంటరిగా వెళ్ళాలంటే కాస్త యిబ్బందిగా అనిపించి. ఓ ప్రజల రచయిత్రిగా లేబుల్ వేసుకున్నా విడను తోడు రమ్మన్నాను.”

“చీ....చీ....వాళ్ళ గురించి ఊహించి రాయగలం గాని ఇంటర్వ్యూ చేస్తే మర్యాద

పెట్టె. బెడ్డిగుంకో నిల్చు వ్నాడు వమ్మ చూచి ముఖం తివ్వకున్నాడు.

“ఊరెంతుకున్నావా సుధా కర్? వేనే అడిగాను.

“ఎం చవిపోతున్నాననుకున్నా? మీ ప్రియమైవ స్టూడెంట్ చేసిన సాహసకార్యం తెల్పిందిగా. ప్రేమించడం నేరం వెళ్ళి చేసుకోవటం నేరమా? నాకేదో హోదా వస్తుందనుకున్నదానికి బాధ్యుడిని నేనా?” చీదరింపుగా చూచాడు.

“ప్రీతి నమాన హక్కు కావాలన్నా కాని అది దుర్వినియోగం చెయ్యమని వచ్చలేదు. సారీ మధాకర్....”

“వద్దండీ. అందరూ సానుభూతి చూపుతుంటే భరించలేక వెళ్ళిపోతున్నాను.”

“చంద్రిమ....” మాట ఆపి తనివంట చూచాను.

స్పెక్టర్, మావారి ప్లేహితుడు వచ్చారు. ఆ మాట, ఈ మాట మాట్లాడాక బ్రోజర్ కేసెన్ గురించినచర్చ వచ్చింది. అతను ఓ మాట న్నాడు.

“మీ రచయిత్రుల కెంతసేపు మగాడు మోసంచేసి, త్రీని వ్యభిచార గృహాలకు పంపుతున్నాడని వ్రాసెయ్యటమే తెలుసు. కొందరు మాత్రమే అలాంటివారు....”

“మిగిలినవారు....” కాస్త పదునుగా అడిగాను.

“తిన్నదరక్క. తీరి కూర్చుని ఏదో సంపాదించాలని వచ్చినవారే” అన్నాడు.

“మీరు అలా అనకపోతే ఇంకేమంటారు

ఉంటుందా? భలేవారు గనక!” మళ్ళీ ఇలాంటి చర్చలు చెయ్యొద్దన్నంత గట్టిగా చెప్పింది. నిట్టూర్చి, రెండవ రోజు ఇన్ స్పెక్టర్ గారు చెప్పిన హోటల్ కు వెళ్ళాను. అతను యెదురు వచ్చాడు.

“రండి, రండి ఈరోజు గులాబి మాత్రమే వచ్చిందట....” వాళ్ళంతా బ్రోజర్ కేసుక్రింద అరెస్ట్ అయినవారు వచ్చిన అమ్మాయిని చూచి తల తిరిగి పోయింది.

“వద్దా!” నా హృదయం చీల్చుకొని వచ్చిందా పిలుపు.

“యస్ మేడమ్” తన కలవరం కప్పి పుమ్మతూ ముందుకు వచ్చింది.

“ఇదా.... ఇదా .... ను వ్యవకోరిన అడంబరం!”

“ఆ ఈడియట్.... ఒట్టి లోఫర్! బిజినెస్ లేదు మట్టిలేదు. వాడి అల్లుడి వ్యాపారం.

చూడటానికి వెడుతూ, పెళ్ళాం పోయింద నన్ను తీసుకు వెళ్ళాలని చూచాడు....."

"పద్మా .... పద్మా....." నోటమా రాలేదు నాకు.

"నాకు తెలుసు మేడమ్! వాడు మోస చేస్తే ఇంటికెందుకు రాలేదని అంటారు పచ్చేం చేయాలి; కాకుల్లా పొడిచేకుకు సమాజం....."

"పద్మా! ఆవు నీ పుస్తకంలోని డైల గులు; సమాజం, సంఘము అంటూ బాధ్యతారహితంగా మాట్లాడకు. నీ ఆశలకు సమాజం ఏ విధంగానూ బాధ్యత వహించ దని గుర్తించుకో. అతని అల్లుడు అంటున్నావు. అతని వయసెంతో తెలిసే డబ్బు కోసం నువ్వు ప్రేమ నటిస్తే, అతను అబద్ధం ఆడటంలో తప్పేముంది?"

"నేనిక్కడే ఉండి ఈ కుళ్ళిపోయిన సమాజం మీద పగతీర్చుకుంటాను." అన్నది ఆవేశంగా.

"కుళ్ళిపోయింది సమాజం కాదు. నీ భావము. స్వర్గానికి నిచ్చెనలు వేస్తూ సమాజం పై రాళ్లు రువ్వితే స్వార్థపరులు హరిస్తారేమో కాని, సమాజంలో నేను ఒక భాగమే అనుకునే నాలాంటి వాళ్ళు అంగీకరించరు."

కోపంగా లేచాను. అక్కడా ఇన్స్పెక్టరు న్నాడని కూడా మరిచిపోయాను. బయటికి వస్తుంటే యెవరో పెద్దలన్న మాటలు చెప్పి గింగురుమన్నాయి.

"చీకటి. చీకటి అని అరిచేవాడు కాదు సమాజం శ్రేయస్సు కోరేవాడు, తన శక్తితో, యుక్తితో ఆ చీకట్లో చిరుదీపం వెచ్చేవాడు."

నిజమే. పద్మ సమాజాన్ని ఏవగించుకుంటే, నేకు పద్మను ఏవగించుకున్నాను. పద్మకంటే నేను యెదిగానా! వెంటనే వెనుతిరిగి వెళ్ళాను పద్మదగ్గరకు.

"పద్మా! వద్దు పద్మా, నీ అంచము యవ్వ నము మహా అయితే అయిదారేళ్ళుంటాయి. అప్పుడు కుళ్ళేది సంఘం కాదు నువ్వు. ఇంటికి వెడదాం పద."

ఓ గంటపేపు నేను, ఇన్స్పెక్టరుగారు రకరకాలుగా నచ్చచెప్పాము. ఆ యన చూచిన కేసులెన్నో వివరించాక పద్మ కాస్త కదలిపోయింది.

"మావాళ్ళు రానివ్వరు, మీరు ఆశ్రయ మిస్తారా?"

"తప్పకుండా పద్మా. మొదట నువ్వు స్వర్గం అనుకునే ఈ నరకకూపంనుండి బయటపడు...."

ఇన్స్పెక్టర్ గారి ఇన్ఫ్లూయన్స్ వుపయోగించి పద్మను ఇంటికి తీసుకువచ్చాను. పద్మ ఊహించింది కొంతవరకు నిజమే. వాళ్ళమ్మ నాన్న తమకు కూతురేలేదు పొమ్మన్నారు. చుట్టుప్రక్కలవారికి పద్మ విషయం తెలియ వలసిన అవసరం లేదుకానీ, అనవసర కుతూహలంతో అడుగుతారు. వారికి నిబ్బరంగా జవాబు చెప్పగలను నేను. కాని పద్మ మాత్రం అలా కాదు. పద్మను ఒక్కక్షణం పనిలేక వదలకూడదు. అందుకే ఇందిరా సేవాసదన్ లో ఉన్నపాప చంద్రిమనుతెచ్చి పద్మకిచ్చాను. నా పరపతిసంతా ఉపయోగించి, 'యెంత కమీషన్ తీసుకొని ఉద్యోగ లిప్పిస్తున్నావని' ఎగతాళి చేసేవారికి చిరు నవ్వుతో సమాధానము చెప్పి, పద్మకు ఉద్యోగం ఇప్పించాను. బి.ఏ. పూర్తిచేయటానికి నైట్ కాలేజీలో చేర్పించాను.

"నీ పిచ్చిగాని సులోచనా! అక్కడ యెవరూ తటస్థపడరంటావా? మళ్ళీ ఆశ చూపరంటావా?" మావారు జాలిగా నవ్వేవారు. ప్రగతి, స్వేచ్ఛ అని పేరుకోసం ప్రాకులాడడానికి కాక నిర్మాణాత్మకమైన అభివృద్ధి జరగాలి. ఒక సూత్రం ఘంటా పథంగా చెప్పేటప్పుడు ఆ సమాజం, సాంఘిక ఆర్థిక రాజకీయ పరిస్థితులు ఆలోచించాలి. ఒడ్డునున్నవాడు అగాధంలోపడే వాడినిచూపి ఆరవటంవల్ల ప్రయోజనములేదు. వారిని కాపాడే ప్రయత్నం చెయ్యాలి. పద్మలాంటి వారిని చూస్తూంటే మనము ప్రగతి పథంలో సాగిపోతున్నామా, పతన మార్గంలోనా? అని ఆశ్చర్యం కలుగుతుంది. పద్మ జీవితం కాలానికే వదిలివేశాను. నా శాయశక్తులా ప్రయత్నించడము వరకే నా బాధ్యత. ఫలితము కాలమే నిర్ణయించాలి.

అర్థ భాషా స్వబోధిని

అరువది రోజులలో ఆంధ్ర భాషను అభ్యసించండి

తెలుగు తెలిసిన వయోజనులు, స్త్రీ వద్దనే వుండి ఇంగ్లీషు నేర్చుకోవడానికి, కల్పతరువు వంటిది. మీ స్నేహితులతో ప్రత్యుత్తరములు జరుపుకోవడానికి, ఇంక ఇందులో బాహ్యులతో సహా చక్కని తేలి భాషా విజ్ఞానము నిర్దుష్టంగాను, ధారాళం పొందుపరుచబడివుంది. హైస్కూలు విద్యకరమైనది.

భాషను అభ్యసించండి ను టీచరు సహాయము లేకుండానే ఇంటిలో "అరుణా ఆంగ్ల భాషా స్వబోధిని" ఇంగ్లీషుతో మాట్లాడుకోవడానికి, ఉత్తర స్త్రీ మీకు కావలసిన విషయాలన్ని గురించి స ఉదాహరణలు వున్నాయి. మీ ఆంగ్ల ను వుండేందుకు వీలుగా పూర్తి గ్రామరు స్థలకు కూడా ఇది మిక్కిలి ఉపయోగ

శ్రీవర్ణ ముఖచిత్రముగల జాకెట్ తో వెల: రూ. 10-00. పోస్టేజి రూ. 2-75

శ్యాలికో బైండుదాదాపు 700 పేజీలు నేడే మీ కాపీకి M. O. చేయండి.

V. P. P. స్థలి లేదు!

SREE ARUNA BOOK HOUSE (J) 1/48, NARAYANA MURUGALI St., MADRAS-1.